

Arrest

nr. 317 877 van 3 december 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 5 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 september 2024.

Gelet op de beschikking van 20 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HAUQUIER, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Verzoeker en zijn ouders beroepen zich op dezelfde elementen. In de beschikking aangaande verzoekers ouders (zaak met rolnummer X) wordt het volgende overwogen:

“1. Verzoekers, die verklaren de Syrische nationaliteit te hebben en bescherming genieten in Bulgarije, dienen beroep in tegen de beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 28 mei 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekers slagen er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwisten weliswaar in het verzoekschrift op algemene wijze, doch slagen er niet in een ander licht te werpen op, wat in de bestreden beslissingen concreet met betrekking tot hun persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, de reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens zijn met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengen verzoekers geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van de beschermingsverzoeken.

Verzoekers maken vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikken die hen zou verhinderen hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Bulgarije of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekers verwijzen naar hun medische geschiedenis en naar hun mentale gezondheidstoestand en die van hun kinderen. Het komt verzoekers toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij hun rechten en

voordelen niet zouden kunnen laten gelden in Bulgarije. Het zich verder op zeer algemene wijze aanmeten van kwetsbare profielen als een gezin met jonge kinderen, weet niet te overtuigen. Verder laten verzoekers na om enige documentatie neer te leggen, wat het onmogelijk maakt de waarachtigheid van hun mentale problematiek en de gevolgen van deze mentale problemen te onderzoeken. Uit hun verklaringen kan niet blijken dat zij kampen met enige medische of psychologische problematiek die belangrijke gevolgen zou hebben voor hun zelfstandig functioneren.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekers worden vastgesteld. Aldus brengen verzoekers wat betreft hun persoonlijke situatie geen specifieke elementen aandie blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hen zou verhinderen hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Bulgarije, of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Er wordt niet betwist dat verzoeker op 10 juni 2021 internationale bescherming verleend werd in Bulgarije, waarna zijn gezin met gezinshereniging ook naar Bulgarije kwam (AD CGVS, map 7 DVZ met Eurodac Search Result van 19 februari 2024). Verzoekster en de kinderen kregen op 11 juli 2022 internationale bescherming toegekend (AD CGVS, map 7 DVZ met Eurodac Search Result van 19 februari 2024). Verzoekers blijven thans in gebreke om hun Bulgaarse identiteitsdocumenten aan de Belgische asielinstanties voor te leggen. Zij verklaren immers dat zij deze documenten bij aankomst in België verloren zijn (CGVS verzoeker, vragen 8-15; CGVS verzoekster, vragen 3-10). Verzoeker denkt dat hij de beschermingsstatus met verblijfsvergunning van drie jaar kreeg (CGVS verzoeker, vraag 94). Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat personen met subsidiaire bescherming in Bulgarije een verblijfsvergunning krijgen geldig voor drie jaar (AIDA, Country report Bulgaria, update 2023, p. 110). Aangezien aan verzoeker op 10 juni 2021 en aan de rest van het gezin op 11 juli 2022 internationale bescherming werd toegekend, kan worden aangenomen dat verzoekers verblijfsvergunning geldig was tot en met juni 2024 en dat de verblijfsvergunningen van verzoekster, haar meerderjarige zoon en de minderjarige kinderen geldig zijn tot juli 2025. Aangezien verzoekster en de kinderen in het bezit zijn van een geldige verblijfstitel, en verzoeker in de mogelijkheid is om zijn verblijfsvergunning te verlengen in Bulgarije, vallen zij niet onder de juridische 'catch 22'. Dit is de situatie waarin begunstigden, om hun identiteitsdocumenten te verkrijgen, een woonplaats moeten opgeven om geregistreerd te kunnen worden in de 'civiele nationale database'. Echter mogen begunstigden niet langer het adres gebruiken van het opvangcentrum waar zij verblijven en moeten dus een eigen adres opgeven. Om een woning te huren, moeten zij echter beschikken over geldige identiteitsdocumenten. Hierdoor wordt het zowel onmogelijk voor hen om een geldig adres of domicilie op te geven aangezien zij geen verblijfplaats kunnen huren zonder een geldig identiteitsdocument, als onmogelijk om identiteitsdocumenten te verkrijgen aangezien zij hiervoor een geldig adres of domicilie moeten hebben. Deze juridische 'catch 22' heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om begunstigden in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien een geldig identiteitsdocument een voorwaarde is voor het uitoefenen van hun rechten (AIDA Bulgarije update 2023, p. 110). Het feit dat verzoekers hun Bulgaarse identiteitsdocumenten verloren zijn (CGVS verzoeker, vragen 8-15; CGVS verzoekster, vragen 3-10), doet aan bovenstaande geen afbreuk. Niets wijst erop dat verzoekers bij een terugkeer naar Bulgarije geen duplicaat zouden kunnen aanvragen van de verblijfsvergunning die zij aldaar verkregen.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat er geen gegevens voorhanden zijn waaruit blijkt dat verzoeker(s) deze beschermingsstatus niet meer zou genieten. De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet rust bij de commissaris-generaal. Eens hieraan is voldaan, wat in casu het geval is, komt het toe aan verzoekers die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kunnen rekenen. Het komt aldus aan verzoekers zelf en niet aan het Commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat zij in Bulgarije niet langer internationale bescherming genieten. Verzoekers leveren dit bewijs echter niet.

5. De Raad wijst erop dat het aan de begunstigden van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar zij internationale bescherming hebben verkregen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekers verwacht worden dat zij de nodige procedures doorlopen en geduld uitoefenen vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekers' verklaringen en gedragingen. Er wordt hierbij opgemerkt dat verzoeker nog stelde dat hij geen asielaanvraag wilde indienen in Bulgarije maar dat hij hiertoe verplicht werd (CGVS verzoeker, vraag 84).

Verzoekers betogen in het verzoekschrift dat zij wel degelijk stappen hebben ondernomen om hun rechten verwezenlijkt te zien, zo hebben zij getracht zich te behelpen en in de mate van het mogelijke ook hulp te vragen. Zij hebben zich gericht tot kennissen, doch deze konden slechts in beperkte mate steun bieden. Zij

verklaren dat er geen sprake was van enige vorm van bescherming of steun die door de Bulgaarse autoriteiten geboden werd. Echter blijkt uit verzoekers' verklaringen dat zij slechts beperkte stappen hebben ondernomen om in Bulgarije huisvesting en werk te vinden. Zo blijven verzoekers vaag in hun verklaringen over de geleverde inspanningen in hun zoektocht naar werk en onderdak. Zo was verzoekers zoektocht naar werk enigszins beperkt. Hij geeft aan wel gezocht te hebben naar werk, maar stelt dat hij niks gevonden heeft, en dat hij 'geen beroep heeft' waardoor het moeilijk was om iets te vinden (CGVS verzoeker, vragen 117-122). Ook verzoekster antwoordt naast de kwestie wanneer gevraagd wordt naar de inspanningen die zij geleverd hebben om werk of huisvesting te vinden (CGVS verzoekster, vragen 33-37). Hieruit kan echter niet blijken dat verzoekers ernstige pogingen ondernomen hebben om zich te informeren over de mogelijkheden die de Bulgaarse overheid had om bijstand te bieden. Uit verzoekers' verklaringen blijkt dan ook dat zij geen of zeer beperkte pogingen ondernomen hebben om onderdak te vinden. Volgens hen was het onmogelijk om geschikte huisvesting te vinden omdat zij geen werk hadden waardoor zij de huur niet zouden kunnen betalen (CGVS verzoeker, vragen 112-114, 134 en 140; CGVS verzoekster, vragen 19-20 en 61-62). Nogmaals dient erop gewezen te worden dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om een leven op te bouwen binnen de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen. Uit hun verklaringen kan niet worden afgeleid dat verzoekers bepaalde stappen ondernomen hebben om de Bulgaarse overheid of andere hulporganisaties te contacteren om hulp te vragen bij het leren van de taal of het zoeken naar werk en huisvesting (CGVS verzoeker, vragen 112-122, 134 en 140; CGVS verzoekster, vragen 19-20, 33-37 en 61-62). Zoals de commissaris-generaal terdege opmerkt waren verzoekers in staat om hun reis naar Duitsland te bekostigen en nadien ook hun reis naar België, met geld dat hen gegeven werd 'als goed doel' (CGVS verzoeker, vragen 145 en 163; CGVS verzoekster, vragen 57-59 en 66). Ook waren verzoekers wel in de mogelijkheid om gezinshereniging aan te vragen en hun verblijfsdocumenten in orde te brengen. Voor de procedure van gezinshereniging kregen verzoekers financiële steun van vrienden (CGVS verzoekster, vraag 112). Verzoekers tonen aldus niet aan dat zij ernstige pogingen ondernomen hebben om hun rechten als begunstigten van internationale bescherming in Bulgarije te doen gelden of dat zij in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen, die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zouden hebben voor hun fysieke of mentale gezondheid of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zouden worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Verzoekers stellen in voorliggend verzoekschrift nog dat hun kinderen niet naar school konden gaan. Gevraagd welke pogingen zij ondernomen hebben, verklaart verzoeker dat zijn kinderen niet naar school zijn gegaan, en dat ze op straat leefden en dat ze geen adres hadden. Ook verklaart verzoeker dat zij geen concrete stappen hebben ondernomen om hun kinderen in een school in te schrijven, aangezien ze door hun leefomstandigheden geen motivatie hadden om zoiets te doen (CGVS verzoeker, vragen 178-182). Verzoekster verklaart tijdens haar persoonlijk onderhoud nog dat haar kinderen niet naar school wilden gaan (CGVS verzoekster, vragen 53-54). Verzoekers tonen aldus niet aan dat zij niet in de mogelijkheid waren om hun kinderen in Bulgarije naar school te laten gaan.

Verder halen verzoekers in voorliggend verzoekschrift hun medische en psychologische problematiek en die van hun kinderen aan. Verzoekster, hun meerderjarige zoon en hun jongste (minderjarige) dochter zouden daags na de persoonlijke onderhoudsop het CGVS elk een afspraak hebben bij de psycholoog (CGVS verzoeker, vraag 36). Tot op heden lieten verzoekers na om enig bewijs van deze afspraken, verdere consultaties of een verslag van de psycholoog neer te leggen. In de mate verdere psychologische opvolging noodzakelijk zou zijn, tonen verzoekers niet aan dat zij en hun kinderen in Bulgarije geen toegang zullen hebben tot eventuele benodigde psychologische ondersteuning. Uit niets blijkt en verzoekers tonen niet aan dat zij in Bulgarije geen toegang zouden hebben tot de nodige psychologische ondersteuning, indien de problemen in dit verband zouden aanhouden. Wat betreft de medische problemen van verzoeker en verzoekster wijst de Raad op de bevindingen van de commissaris-generaal die terdege stelt dat zij niet concreet aantonen dat hun mogelijkheden of beperkingen om in dit verband hun rechten in Bulgarije uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden. Verzoekers wijzen in voorliggend verzoekschrift naar algemene landeninformatie over de toegang tot gezondheidszorg in Bulgarije en naar het feit dat ze hier in België opgevolgd worden. Ook haalt verzoekster aan dat zij in Duitsland werd geopereerd. Het kwaliteitsverschil qua gezondheidssysteem volgt echter uit de eventuele beperkingen van het gezondheidssysteem in de lidstaat op zich en verzoekers dienen zich hiervoor te beroepen op de geëigende procedure. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat zij in Bulgarije nooit naar een dokter of een ziekenhuis gingen, volgens omdat het geen zin had om te proberen om medische hulp te krijgen en omdat vluchtelingen niet gewenst zijn (CGVS verzoeker, vragen 183-186). Er wordt hierbij opgemerkt dat verzoekers' dochter in een medisch centrum geholpen werd en haar arm in de gips werd gezet. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat dan wel dat een (onbekend) persoon met hen meeging naar het ziekenhuis en betaalde voor de medische hulpverlening (CGVS verzoekster, vragen 41-46), hierdoor kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoekers geen toegang hadden tot medische zorg. Verzoekers maken in ieder geval niet aannemelijk dat zij voor zichzelf of

voor hun kinderen geen medische hulp konden krijgen in Bulgarije noch kan hieruit worden afgeleid dat zij veel moeite gedaan hebben om medische hulp te bekomen. Verzoekers tonen hoe dan ook niet concreet aan en maken niet aannemelijk dat zij in Bulgarije, dit mogelijk met de hulp van de Bulgaarse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zouden hebben tot of zouden kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

Waar verzoekers in het verzoekschrift aanvoeren dat zij en hun kinderen meermaals geconfronteerd werden met discriminatie en racisme vanwege de Bulgaarse bevolking en met agressie, kan de Raad slechts vaststellen dat, indien dit inderdaad het geval was, hoewel ten zeerste betreuenswaardig, hieruit evenmin kan blijken dat verzoekers in geval van terugkeer naar Bulgarije hierdoor zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in de meest elementaire behoeften. De Raad merkt hierbij op dat verzoekers nalieten om naar de politie te gaan wanneer twee van hun kinderen achtervolgd werden en hierbij verwondingen opliepen (CGVS verzoekster, vragen 37-38). Verzoekster stelt hierbij dat de belagers al weggerend waren en dat ze niet naar de politie durfden te stappen (CGVS verzoekster, vraag 40). Het vermoeden dat hun grondrechten als begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden, impliceert tevens dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits verzoekers uiteraard de nodige stappen zetten. De Raad merkt in dat verband nog op dat vreemdelingen in Bulgarije, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Bulgaarse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekers niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Bulgarije. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Bulgaarse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Verzoekers brengen in voorliggend verzoekschrift aldus geen concrete nieuwe elementen aan die tot een andere appreciatie kunnen leiden.

Verder wijzen verzoekers in voorliggend verzoekschrift nogmaals op de gebeurtenissen waarbij verzoeker door de Bulgaarse politie in elkaar werd geslagen toen hij betrapt werd op het illegaal betreden van het grondgebied, op de erbarmelijke leefomstandigheden in het gesloten centrum en de huidziekte die hij opliep in het centrum. Er wordt opgemerkt dat dit een situatie is die zich voordeed vooraleer aan verzoeker internationale bescherming verleend werd, zoals ook door de commissaris-generaal terdege opgemerkt wordt. Deze feiten situeren zich op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van zijn situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen met betrekking tot de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekers als begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekers in gebreke blijven.

Waar verzoekers doorheen het verzoekschrift verwijzen naar arresten van de Raad en naar internationale rechtspraak, wijst de Raad erop dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

Verzoekers tonen niet aan, ook al kan worden aangenomen dat hun situatie door onzekerheid of een verslechtering van hun levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie terechtkomen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Zij tonen niet aan dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Verzoekers kunnen, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in hun hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen. Zij maken niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Bulgarije in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Bulgarije hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekers verhinderd zouden zijn om

opnieuw tot het Bulgaarse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekers maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Bulgarije werd verleend, kunnen stellen. De stelling dat verzoekers in geval van terugkeer naar Bulgarije zullen worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoekers aantonen dat zij persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

6. Derhalve lijken verzoekers geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije.”

Specifiek aangaande verzoeker wordt nog het volgende toegevoegd.

Verzoeker meent dat hij een verhoogde kwetsbaarheid vertoont gezien het feit dat hij te kampen heeft met een mentale achterstand en dat hij psychologische problemen heeft ten gevolge van een aandoening waarbij hij kort na de geboorte in Syrië een bloedtekort had. Echter dient hierbij opgemerkt te worden dat verzoeker en zijn ouders nalieten om in Bulgarije medische of psychologische ondersteuning te zoeken voor verzoeker (ook niet in Duitsland) (CGVS vader, vraag 47). Ook in Syrië zijn verzoekers ouders nooit naar de dokter geweest om verzoeker verder te laten onderzoeken (CGVS vader, vragen 45-46). Waar de Raad verzoeker kan volgen dat het even kan duren voor men een afspraak heeft bij een psycholoog en dat een attest slechts enige waarde kan hebben onder meer wanneer enkele consultaties hebben plaatsgevonden, merkt de Raad op dat verzoeker evenwel nalaat om ook maar enige documentatie neer te leggen, bijvoorbeeld van de afspraken die al zouden hebben plaatsgevonden of welke stappen verzoeker of verzoekers ouders met hem zouden hebben gezet om de verklaarde psychologische ondersteuning te zoeken. Verzoeker verwijst naar het persoonlijk onderhoud van zijn vader waar de protection officer stelt dat hij/zij verzoeker niet goed kon inschatten. De protection officer verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud van verzoekers vader dat hij/zij de zoon interviewde en dat hij/zij opmerkte dat zijn zoon laagbegaafd en analfabeet is, maar dat hij de vragen leek te begrijpen. Ook wordt verzoekers vader er door de protection officer op gewezen dat het op basis van het interview niet mogelijk was om te weten welke medische oorzaken er waren in hoofde van zijn zoon, waardoor medische attesten noodzakelijk zijn (CGVS vader, vragen 82-83). De protection officer maant zowel verzoekers vader als verzoekers moeder aan om een bewijs neer te leggen van de afspraak bij de psycholoog die de dag na het persoonlijk onderhoud zou plaatsvinden (CGVS vader, vragen 36 en 49; CGVS moeder, vraag 77). Door louter te herhalen dat verzoeker een mentale achterstand en psychologische problemen heeft, kan hij geen ander licht werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing.

Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij omwille van zijn gezondheidsproblemen over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Bulgarije. In de mate psychologische opvolging noodzakelijk is, toont verzoeker niet aan dat hij in Bulgarije geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde psychologische ondersteuning. Met betrekking tot verzoekers psychologische problemen wijst de Raad op de verklaringen van verzoeker en zijn ouders waaruit blijkt dat hij ook in Bulgarije al psychologische problemen kende, maar hiervoor nooit hulp zocht (CGVS zoon, vraag 159; CGVS vader, vraag 47). Er kan dan ook niet zonder meer gesteld worden dat verzoeker geen toegang had tot medische en/of psychologische zorg. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zouden kunnen laten gelden in Bulgarije. Gelet op het voorgaande, slaagt hij hier niet in. Verzoeker toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Bulgarije, dit mogelijks met de hulp van de Bulgaarse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot of zou kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar dat hij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 9 oktober 2024 staat het volgende vermeld:

“VzP wijst op de 2 aanvullende nota’s met telkens een psychisch attest (van resp. 6 juni ’24 en 5 okt. ’24). Ze wijst op haar neurologische aandoening, met name een pathologische lachstoornis waardoor ze in het dagdagelijkse leven -zeker als ze gestresst is- als onaangepast wordt bekeken. In België wordt ze opgevolgd en krijgt ze gedragstherapie. Tevens haalt ze een hoge score op PTSS, nl. 55: onbehagelijke en onveiligheidsgevoelens, ongecontroleerde gedachten en dromen en onbehagen bij herinneringen, slaapproblemen. Op de Beck Depression Inventory-test haalt ze een score van 22 waardoor sprake is van een matige depressie en ze legt de link met die pagina’s in haar verzoekschrift, gewijd aan de notities van het persoonlijk onderhoud waarbij ze vaak het noorden kwijt was en het duidelijk was dat ze niet kon antwoorden op eenvoudige vragen, zelfs haar naam niet meer kende.

UNICEF heeft reeds het probleem van het stigma inzake geestelijke problemen in Bulgarije aangekaart: er is geen zorg noch preventie, diensten en middelen zijn niet toegankelijk, zeker wat de jongeren betreft (en VzP is 19 jaar). Het Belgian Helsinki Committee heeft ook geoordeeld dat de psychologische bijstand in Bulgarije ondermaats is. Alles wijst dus op ernstige tekortkomingen in Bulgarije met lamentabele situaties tot gevolg, wat er aangeboden wordt is ondermaats. I.c. is er de verhoogde kwetsbaarheid wat aanleiding geeft tot verregaande deprivatie, onmenselijke en vernederende behandelingen.”

5. Verzoeker brengt ter terechtzitting, met voormelde algemene argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 3 september 2024.

6. In het verzoekschrift en in de beschikking wordt verwezen naar het AIDA-rapport, “Country report – Bulgaria, update 2023” van april 2024. Volledigheidshalve gaat de Raad hier verder op in.

Uit het AIDA-rapport “Bulgarije update 2023” blijkt dat vluchtelingen dezelfde rechten hebben als Bulgaarse onderdanen. Personen die de subsidiaire bescherming kregen, hebben dezelfde rechten als derdelanders met een permanent verblijfsrecht gekregen. Van 2013 tot 2023 waren er geen integratieprogramma’s. Hierdoor hadden personen met internationale bescherming een beperkte toegang tot of een beperkt vermogen om te genieten van zelfs de meest elementaire sociale, arbeids- en gezondheidsrechten. Hierdoor was de bereidheid van deze personen om in Bulgarije te verblijven dan ook beperkt. Wel bestaat er sinds 2016 een wettelijk kader, dat in 2017 werd herzien, om te voorzien in integratieprogramma’s. Sinds de goedkeuring hebben slechts 125 statushouders integratiesteun gekregen, maar deze financiering was afkomstig van de Europese Unie en niet van een nationaal integratiemechanisme. Dankzij de niet-aflatende inspanningen van UNHCR, de Refugee Council en het Rode Kruis met de steun van de SAR (State Agency for Refugees), hebben de districten Vitosha en Oborishte (gemeente Sofia) in 2021 integratiesteun verleend. In 2023 heeft enkel Vitosha integratiesteun verleend en dit aan 22 individuen. In zijn verslag van april 2018 heeft de speciale vertegenwoordiger van de Raad van Europa voor migratie en vluchtelingen ook benadrukt dat, hoewel de decentralisatie van integratie-verantwoordelijkheden van de overheid naar gemeenten in principe een verstandige stap voorwaarts is, de uitvoering van die verantwoordelijkheden niet verplicht is, maar aan de gemeenten wordt overgelaten, waardoor dit vragen oproept over de doeltreffendheid van de integratiemaatregelen in Bulgarije. Dit werd geïllustreerd door het feit dat geen enkele gemeente vrijwillig integratieovereenkomsten heeft gesloten, hoewel er middelen aan hen zouden worden toegewezen voor elke vluchteling die een dergelijke overeenkomst afsluit. Rechtbanken en *human rights monitoring bodies* hebben rekening gehouden met de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije bij het beoordelen van de rechtmatigheid van overdrachten naar Bulgarije. In een zaak van 15 december 2016 sprak het Mensenrechtencomité van de Verenigde Naties zich uit tegen de terugkeer van een Syrisch gezin uit Denemarken naar Bulgarije, op grond van het feit dat hun verblijfsvergunning hen niet zou beschermen tegen belemmeringen bij de toegang tot gezondheidszorg of risico’s op armoede en ontbering.

Soortgelijke argumenten zijn te vinden in de voorlopige maatregelen die het Mensenrechtencomité op 1 februari 2017 heeft genomen om de overdracht van een Afghaans gezin met drie jonge kinderen van Oostenrijk naar Bulgarije te voorkomen. De nationale migratiestrategie voor de periode 2021-2025 werd goedgekeurd, met een hoofdstuk over integratie, waarin wordt vermeld dat er beleid wordt uitgevoerd met AMIF-financiering, maar er worden geen specifieke gebieden voor verbetering opgesomd (AIDA Bulgarije update 2023, p. 108-110).

Vluchtelingen verkrijgen een verblijfstitel geldig voor vijf jaar, terwijl subsidiaire beschermden een verblijfstitel geldig voor drie jaar krijgen. Om deze documenten te verkrijgen dient de persoon die geniet van internationale bescherming geregistreerd te zijn in de "civiele nationale database" (ECГPAOH). De registratie in het ECГPAOH is verplicht voor personen die internationale bescherming genieten. Op basis daarvan krijgen ze een uniek identificatienummer. Pas na deze registratie kunnen de begunstigden van internationale bescherming identiteitsdocumenten aanvragen. Om in de nationale databank te worden geregistreerd, moet iemand onder meer een woonplaats hebben. Pas erkende begunstigden die in opvangcentra hebben gewoond, mogen volgens de SAR echter niet langer het adres van het desbetreffende opvangcentrum als woonplaats opgeven. Sinds eind 2016 kunnen begunstigden dus geen geldig adres of domicilie opgeven, aangezien ze geen verblijfplaats kunnen huren zonder een geldig identiteitsdocument. Deze juridische 'catch 22' heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om begunstigden in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien een geldig identiteitsdocument een voorwaarde is voor het uitoefenen van hun rechten (AIDA Bulgarije update 2022, p. 110).

Hoewel er in de praktijk geen systematische herziening van de beschermingsstatus plaatsvindt, worden beëindigingsprocedures opgestart door de SAR wanneer het MOI (ministerie Binnenlandse Zaken) informatie verstrekt waaruit blijkt dat statushouders ofwel naar hun land van herkomst zijn teruggekeerd, hun verblijfplaats of staatsburgerschap in een derde land hebben verkregen, of hun Bulgaarse identiteitsdocumenten niet hebben verlengd voor een periode van meer dan 3 jaar. In 2020 werd door een wijziging van de wet een extra clausule ingevoerd, die het mogelijk maakt om de internationale bescherming te beëindigen of in te trekken wanneer de statushouder zijn verlopen Bulgaarse verblijfskaart niet heeft vernieuwd of niet heeft vervangen als ze verloren is, gestolen of vernietigd werd, binnen een periode van 30 dagen. Ondanks het feit dat het in strijd is met het Vluchtelingenverdrag, was het amendement bedoeld om een door de SAR toegepaste misstand te legaliseren (AIDA Bulgarije update 2023, p.113).

Eind 2020 werd de wet gewijzigd om de bepaling te schrappen die voorzag in financiële steun voor huisvesting voor een periode van maximaal 6 maanden vanaf de datum van inwerkingtreding van het besluit tot verlening van internationale bescherming. In de praktijk is het echter zo dat sommige meer kwetsbare personen die internationale bescherming genieten nog steeds enkele maanden in de opvangcentra verblijven omdat er geen integratieondersteuning is. Eind 2022 verbleven 298 begunstigden van internationale bescherming in opvangcentra. Begunstigden ondervinden acute problemen bij het vinden van huisvesting vanwege de juridische 'catch 22' rondom burgerlijke registratie. Het bezit van geldige identificatiedocumenten is noodzakelijk om een huurcontract af te sluiten (zie hoger) (AIDA Bulgarije update 2023, p.118).

Toegang tot de arbeidsmarkt is automatisch en onvoorwaardelijk. Er is geen verschil tussen vluchtelingen en begunstigden van subsidiaire bescherming. Er wordt geen arbeidsmarkttoets toegepast en de toegang is niet beperkt tot bepaalde sectoren. Personen die internationale bescherming genieten, worden geconfronteerd met de gebruikelijke obstakels in verband met gebrek aan talenkennis en het daarmee samenhangende gebrek aan adequate overheidssteun voor beroepsopleiding, indien nodig.

Begunstigden van internationale bescherming hebben recht op toegang tot beroepsopleidingen. Praktische obstakels kunnen worden ondervonden in verband met de toegang tot universiteiten, aangezien ze moeilijkheden hebben om bewijs te leveren van diploma's die ze al hebben behaald in hun land van herkomst. Dit is te wijten aan een gebrek aan relevante informatie over diploma's. De academische autonomie van Bulgaarse universiteiten verhinderde grotendeels de goedkeuring van gemeenschappelijke overheidsregels die voor begunstigden van internationale bescherming gemakkelijker toegang zouden verlenen, rekening houdend met hun speciale omstandigheden en beperkte mogelijkheid om officiële documenten uit hun land van herkomst te krijgen (AIDA update 2023, p.86).

Personen die internationale bescherming genieten, hebben toegang tot alle soorten sociale bijstand waarin de wet voorziet. De wet voorziet in dezelfde voorwaarden voor eigen onderdanen, erkende vluchtelingen of personen die subsidiaire bescherming genieten. In de praktijk kunnen personen die internationale bescherming genieten, echter geen aanspraak maken op sommige soorten sociale bijstand zonder aanvullende speciale regelingen (bv. vertolking, sociale bemiddeling), die niet zijn voorzien of gewaarborgd door de wet of institutioneel zijn vastgelegd. In het algemeen dienen begunstigden van internationale bescherming vanaf de eerste dag na hun erkenning zelf hun maandelijkse ziektekostenverzekering te betalen. De minimumbijdrage bedraagt 15.95 euro (AIDA Bulgarije update 2023, p.119-120).

Uit de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's.

Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

7. Ter zitting en in zijn twee aanvullende nota's stelt verzoeker hoofdzakelijk dat hij nu wel zijn psychische aandoening kan staven met twee psychologische attesten, een van 6 juni 2024 en een van 5 oktober 2024. In de beschikking werd opgemerkt dat verzoeker tot op dat moment nagelaten had enige documentatie voor te leggen over zijn medische toestand. Bijgevolg dient te worden nagegaan in welke mate deze psychologische attesten afbreuk kunnen doen aan wat in de beschikking wordt gesteld over verzoekers situatie en al dan niet verhoogde kwetsbaarheid.

Het attest van 6 juni 2024 van A.M., klinisch psycholoog, vermeldt dat verzoeker een neurologische problematiek heeft, met name een pathologische lachstoornis. Deze aandoening kan onvrijwillige en oncontroleerbare lachbuien veroorzaken die sociaal onwenselijk zijn. Er werd aan verzoeker een behandeling en gedragstherapie voorgesteld. Op de "*posttraumatic Checklist Scale-PCLS*" behaalde verzoeker een significante score van 55, wat wijst op de opvallende aanwezigheid van gedachten en dromen die verband houden met de stressvolle gebeurtenis, evenals een gevoel van ontsteltenis wanneer zij geconfronteerd wordt met herinneringen aan deze gebeurtenis. Hij ervaart symptomen van herbeleving, gevoelens van onbehagen geassocieerd met herinneringen aan de stressvolle gebeurtenis, gevoelens van onveiligheid, vermijdingssymptomen, verlies van interesse in activiteiten, hyperwaakzaamheid, sociaal isolement, slaapproblemen en prikkelbaar gedrag. In dit attest wordt niet vermeld wat de stressvolle gebeurtenis is die aan de basis van het trauma ligt.

Het attest van 5 oktober 2024 van dezelfde klinisch psycholoog bevat dezelfde vermeldingen en voegt toe dat verzoeker op de "*Beck Depression Inventory-II*" test een score heeft van 22, wat zou wijzen op matige depressie. De symptomen zijn onder meer somberheid, pessimisme, verlies van plezier en interesse, zelfkritiek, moeite met beslissingen nemen en het zich concentreren, prikkelbaarheid, sociaal isolement en zich zorgen maken om zijn gezondheid.

Ter zitting legt verzoeker de link met de uiteenzetting in zijn verzoekschrift over de moeilijkheden tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

Uit deze twee psychologische attesten blijkt dat verzoeker kampt met een neurologische aandoening (pathologische lachstoornis), een posttraumatische stressstoornis en een matige depressie. Er wordt een behandeling voorgesteld. Het staat bijgevolg vast dat verzoeker een psychische problematiek heeft. De vraag rijst evenwel of deze psychische problematiek een verhoogde kwetsbaarheid met zich meebrengt die verzoeker zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Bulgarije, of dat hij hierdoor bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt om te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker zowel in België als in Bulgarije vergezeld is van zijn familie: zijn ouders en zijn jongere broers en zussen. Het beroep van zijn ouders tegen de beslissingen die in hun hoofde werden genomen, werd verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 315 369 van 21 oktober 2024. Bij een terugkeer naar Bulgarije kan verzoeker dus vergezeld worden door zijn ouders.

Vervolgens wijst de Raad op punt 6 van de beschikking, waarin het volgende wordt gesteld:

"Verzoeker meent dat hij een verhoogde kwetsbaarheid vertoont gezien het feit dat hij te kampen heeft met een mentale achterstand en dat hij psychologische problemen heeft ten gevolge van een aandoening waarbij hij kort na de geboorte in Syrië een bloedtekort had. Echter dient hierbij opgemerkt te worden dat verzoeker en zijn ouders nalieten om in Bulgarije medische of psychologische ondersteuning te zoeken voor verzoeker (ook niet in Duitsland) (CGVS vader, vraag 47). Ook in Syrië zijn verzoekers ouders nooit naar de dokter geweest om verzoeker verder te laten onderzoeken (CGVS vader, vragen 45-46). (...)"

Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij omwille van zijn gezondheidsproblemen over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Bulgarije. In de mate psychologische opvolging noodzakelijk is, toont verzoeker niet aan dat hij in Bulgarije geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde psychologische ondersteuning. Met betrekking tot verzoekers psychologische problemen wijst de Raad op de verklaringen van verzoeker en zijn ouders waaruit blijkt dat hij ook in Bulgarije al psychologische problemen kende, maar hiervoor nooit hulp zocht (CGVS zoon, vraag 159; CGVS vader, vraag 47). Er kan dan ook niet zonder meer gesteld worden dat verzoeker geen toegang had tot medische en/of psychologische zorg. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zouden kunnen laten gelden in Bulgarije. Gelet op het voorgaande, slaagt hij hier niet in. Verzoeker toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Bulgarije, dit mogelijks met de hulp van de Bulgaarse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot of zou kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.”

Door nu attesten voor te leggen ter staving van zijn aandoeningen, doet verzoeker geen afbreuk aan het feit dat hij niet aantoonst en niet aannemelijk maakt dat hij in Bulgarije, mogelijk met de hulp van de Bulgaarse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot of zou kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

Hierboven onder punt 6. werd reeds ingegaan op het feit dat personen die internationale bescherming genieten, toegang hebben tot alle soorten sociale bijstand waarin de wet voorziet. De wet voorziet in dezelfde voorwaarden voor eigen onderdanen, erkende vluchtelingen of personen die subsidiaire bescherming genieten. In het algemeen dienen begunstigten van internationale bescherming vanaf de eerste dag na hun erkenning zelf hun maandelijks ziektekostenverzekering te betalen. De minimumbijdrage bedraagt 15.95 euro (AIDA Bulgarije update 2023, p.119-120).

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota's en ter zitting verwijst naar het stigma dat in Bulgarije op psychische problemen kleeft en naar informatie over psychiatrische klinieken en tekortkomingen in de psychologische bijstand, merkt de Raad op dat een sociaal stigma niet meebrengt dat verzoeker elke medische hulp zou onthouden worden en dat uit de psychologische attesten niet blijkt dat verzoekers aandoeningen zodanig zijn dat hij zou moeten worden opgenomen in een psychiatrische instelling. Dat er tekortkomingen zijn in de psychologische hulpverlening betekent niet dat deze onbestaande of niet beschikbaar is.

Waar verzoeker nog verwijst naar de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS om zijn psychologische toestand te staven, wordt verwezen naar punt 6 van de beschikking waarin dit argument besproken wordt.

Volledigheidshalve wordt ook nog herhaald wat in punt 6 van de beschikking te lezen staat: *“Uit niets blijkt en verzoekers tonen niet aan dat zij in Bulgarije geen toegang zouden hebben tot de nodige psychologische ondersteuning, indien de problemen in dit verband zouden aanhouden. Wat betreft de medische problemen van verzoeker en verzoekster wijst de Raad op de bevindingen van de commissaris-generaal die terdege stelt dat zij niet concreet aantonen dat hun mogelijkheden of beperkingen om in dit verband hun rechten in Bulgarije uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden. Verzoekers wijzen in voorliggend verzoekschrift naar algemene landeninformatie over de toegang tot gezondheidszorg in Bulgarije en naar het feit dat ze hier in België opgevolgd worden. Ook haalt verzoekster aan dat zij in Duitsland werd geopereerd. Het kwaliteitsverschil qua gezondheidssysteem volgt echter uit de eventuele beperkingen van het gezondheidstelsel in de lidstaat op zich en verzoekers dienen zich hiervoor te beroepen op de geëigende procedure. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat zij in Bulgarije nooit naar een dokter of een ziekenhuis gingen, volgens omdat het geen zin had om te proberen om medische hulp te krijgen en omdat vluchtelingen niet gewenst zijn (CGVS verzoeker, vragen 183-186). Er wordt hierbij opgemerkt dat verzoekers' dochter in een medisch centrum geholpen werd en haar arm in de gips werd gezet. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat dan wel dat een (onbekend) persoon met hen meeging naar het ziekenhuis en betaalde voor de medische hulpverlening (CGVS verzoekster, vragen 41-46), hierdoor kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoekers geen toegang hadden tot medische zorg. Verzoekers maken in ieder geval niet aannemelijk dat zij voor zichzelf of voor hun kinderen geen medische hulp konden krijgen in Bulgarije noch kan hieruit worden afgeleid dat zij veel moeite gedaan hebben om medische hulp te bekomen. Verzoekers tonen hoe dan ook niet concreet aan en maken niet aannemelijk dat zij in Bulgarije, dit mogelijk met de hulp van de Bulgaarse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zouden hebben tot of zouden kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.”*

Bijgevolg is niet aangetoond dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een verhoogde kwetsbaarheid die verzoeker zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Bulgarije, of dat hij hierdoor bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt om te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

8. De Raad wenst nog volgende passage uit de bestreden beslissing te benadrukken:

“De vaststelling dat jullie korte tijd na de toekenning van de status vertrokken zijn uit Bulgarije, getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen en er jullie rechten te doen gelden. De vaststelling dat jullie bovendien duidelijk beschikten over een netwerk en middelen om jullie vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen, zoals blijkt uit de verklaringen van uw ouders (zie notities persoonlijk onderhoud (...), vragen 144-163 en notities persoonlijk onderhoud (...B), vragen 60-67) getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.”

9. Na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, wordt derhalve niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat verzoeker zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Bulgarije of dat de bescherming die hem daar werd verleend ontoereikend zou zijn waardoor hij zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie wordt gekenmerkt door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden, blijkt *in casu* niet, gelet op hetgeen voorafgaat en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, dat de situatie van verzoeker in Bulgarije kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat hij bij een terugkeer naar dat land persoonlijk in een situatie zal terechtkomen die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling noch dat hij niet naar Bulgarije zou kunnen terugkeren en zich derhalve niet langer kan stellen onder de internationale bescherming die hem aldaar werd verleend. In tegenstelling tot wat verzoeker meent, worden er geen voldoende concrete, individuele elementen voorgelegd die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat hij zich kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Bulgarije en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat hij niet terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

10. Er wordt dus geen afbreuk gedaan aan de grond opgenomen in voormelde beschikking. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voren waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Bulgarije.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET